

**Dankwoord van Kamervoorzitter Anouchka van Miltenburg
bij de overhandiging van het eindrapport van de
Parlementaire Enquêtecommissie Woningcorporaties op 30
oktober 13.30 uur in de Oude zaal van de Tweede Kamer**

My home is my castle, zeggen ze in Engeland. Ik vind dat een mooie metafoor. Ongeacht hoe groot of duur het is; je huis is je thuis, je veilige haven. Je ontvangt er je familie en vrienden, of duikt lekker met een boek op de bank na een lange dag werken.

In Nederland bestaat de woningvoorraad voor meer dan de helft uit koopwoningen, maar er zijn ook ontzettend veel corporatiewoningen – zo'n 2,4 miljoen. Dit betekent dat één op de drie huishoudens in een corporatiewoning woont. De bewoners hebben niet altijd invloed op de keuzes die het corporatiebestuur maakt. Andersom zijn die keuzes wél direct van invloed op hun woonsituatie. Geld kan maar één keer worden uitgegeven. Iedere euro die aan *overhead* of aan projecten die niets met wonen te maken hebben wordt besteed, kan niet voor nieuwbouw of onderhoud worden ingezet.

In de afgelopen jaren is dikwijls over keuzes in de corporatiesector gesproken. Of, beter gezegd: over de foute keuzes die sommige corporatiebestuurders maakten. De kranten stonden er letterlijk vol van. De grootste excessen kennen we allemaal: de directeur die in een Maserati reed, de aankoop van de SS Rotterdam en natuurlijk de extreme financiële verliezen van Vestia. De problemen waren zó groot en troffen zó veel mensen, dat de Kamer besloot haar zwaarste wapen in te zetten. Op 20 maart 2012 riep Kamerlid Bas Jan van Bochove op tot een “onderzoek ex artikel 140, waarbij getuigen kunnen worden verplicht om te verschijnen en onder ede een verklaring af te leggen”. De motie werd met algemene stemmen aanvaard. Een jaar later, op 16 april 2013, werd de parlementaire enquêtecommissie officieel ingesteld, bestaande uit Ed Groot, Wassila Hachchi, Anne Mulder, Farshad Bashir, Peter Oskam en voorzitter én naamgever Roland van Vliet

Deze commissie heeft hard gewerkt om een antwoord te vinden op de vraag of de incidenten symbool staan voor structurele problemen in ons sociale woonstelsel. De reikwijdte van het onderzoek was breed. Het ging om het functioneren van álle woningcorporaties vanaf het moment dat de banden tussen politiek en corporaties werden doorgesneden – met de bruteringsoperatie die begon in 1994.

De openbare verhoren met oud-bewindspersonen, oud-Kamerleden, toezichhouders, sectorvertegenwoordigers, deskundigen op het gebied van volkshuisvesting, financiers van het systeem, bestuurders, ambtenaren en uiteraard corporatiebestuurders trokken veel belangstelling. Tijdens deze verhoren bleek dat de commissieleden het omvangrijke en complexe stelsel van onze sociale volkshuisvesting goed hebben doorgrond, en ze gaven een stem aan de verontwaardiging die in het land leeft.

Vandaag is een belangrijke dag voor u, meneer Van Vliet, voor uw commissie en voor uw staf. Maar het is ook – en misschien wel vooral – een belangrijke dag voor de Kamer, en eigenlijk voor onze samenleving in de volle breedte. Want misstanden in de corporatiesector, die treffen de hele maatschappij. Het gaat om miljarden euro's, maar belangrijker nog: om de woningen – de *castles* – van 2,4 miljoen huishoudens.

Voordat ik het rapport doorgeleid naar de algemene commissie voor Wonen en Rijksdienst, wil ik u graag bedanken voor uw tomeloze inzet en voor de vastberadenheid waarmee u zich in deze klus heeft vastgebeten. Het onderwerp is onverminderd actueel.

Nog vóór het verschijnen van dit rapport, heeft de Kamer aangegeven het direct te willen behandelen. Naar verwachting is dat al in de eerste week van december. Ik zie u en uw commissie dan graag terug in Vak K.